

L'estiueig etern

Vaig fer dones, vaig fer homes. I vaig fer la terra, que em va sortir rodona. Us vaig fer un cos de pell, ple de suc groguenc, vermellós, transparent. Apte per ser travessat pels aliments. Us vaig fer dependents dels aliments. I de la son. D'una dependència constant. Un cos penetrable. I us el penetreu, sovint. I us agrada. I jo us miro, m'entretinc. Us vaig fer dependents els uns dels altres. I us vaig ficar una nosa a dintre. La nosa de l'estimar i del morir. I us vaig encastar ulls a la cara, el tip que me'n vaig fer, de cavar clotets i encabir-hi bales de carn: ara blaves, ara verdes, ara de color terrós. Recordo els meus ajudants, amb els dits botits de fer boletes, asseguts al voltant d'una taula. Tots fent ulls perfectament rodons. Si sabéssiu la fressa que fan els sacs plens d'ulls quan fa una ventada i rodolen per terra. O quan hi enfonso una mà pel caprici d'enfonsar-hi una mà. Sí, us vaig fer caducs, com els dies, com les estacions, com els rius. I aviat em vaig esgotar de crear i crear i crear sense treva. I vaig haver d'aturar-me, amb el davantal encara nou i amb prou feines tacat, i vaig trobar-me assumint que jo, totpoderós, necessitava procurar-me un exèrcit de déus. I els vaig convocar per escollir-los. I aquells dies, al cel, no s'hi cabia. Divinitats atrafegades cuitaven a convèncer-me de les seves virtuts. Arribaven nerviosos, suats, mossegant-se les ungles, estossegant amb els ulls sortits. I anaven fent una cua monstruosa, resplendent. I els que vam quedar, vam treballar. I tot això passava enmig d'aquest paradís, que no era altra cosa que un reflex millorat de tot el que sou vosaltres, que no és altra cosa que un estiuejar etern.

Clementina Fabra